

POČITNICE NA HAVAJIH

Ariana Rozman

Na Mlakarski poti 2 so pripravljali stvari ter se odpravljali na Havaje. »Julija pohiti, nimamo ves dan časa!« je vpila mama. »Kmalu bom mama. Samo še v torbo zložim stvari,« ji je odgovorila Julija. »Čez 15 minut gremo!« ji je še zaklicala mama, preden se je posvetila njeni mlajši sestri Gloriji.

Julija je bila 14 letno dekle, ki je oboževalo morje, sploh pa Havaje. Za te počitnice so nameravali za dva tedna odpotovati ravno na Havaje, zato je vneto pripravila svoje stvari za potapljanje, svojega kužka za ponoči, če bi jo mučila nočna mora, dve igri in dve knjigi za deževne dni, skodelico za školjke in oblačila. Ko so si vse pripravili, so krenili na pot. Med potjo je Julija ves čas spraševala, kdaj bodo prišli na cilj. Zelo, zelo se je namreč že veselila, da bo skočila v morje, se potapljala in nabirala školjke. Zelo dobro se je spomnila, kako je našla tako veliko školjko kot njena dlan in ko jo je prislonila na uho, je zaslišala valovanje, galebe in celo oglašanje delfinov ali kitov. Ko so končno prišli, je Julija takoj stekla k morju, se oblekla v kopalke in odhitela v morje. Morje je bilo čudovito. Še vse do kosila se je zabavala in spoznala novo prijateljico. Ime ji je bilo ime Anna. Bila je iz Anglije in enako stara kot Julija. Njuni mami sta jima dovolili, da lahko gresta zvečer sami v picerijo na pico. Medtem ko sta dekletki jedli in klepetali, nista opazili, da sta v Julijino torbico zlezla dva majhna in smešna Nezemljana. Ko sta pojedli večerjo, sta šli še na sladoled in se usedli na klop poleg drevesa. Tam sta iz torbice zlezla dva Nezemljana. Deklici sta se tako presrašili, da sta si kar skočili v objem. Nezemljana sta se kar po tleh valjala od smeha, tako smešno jima je bilo videti dve prestrašeni deklici objeti čez ramena, ki sta strmeli v njiju, kot da sta padla z vesolja, no saj je bilo res tako. Kmalu zatem sta si dekletki opomogli od šoka.

Takrat sta se Nezemljana predstavila: »Jaz sem Pik,« je rekel prvi Nezemljan s piko na nosu, »Jaz pa sem Pak,« je rekel drugi z malce ukrivljenim ušesom. Julija se je opogumila in predstavila sebe in njeno prijateljico.

Nekaj časa so bili vsi tiho, potem pa je Pik začel pripovedovati, kako sta s Pakom prišla na Zemljo. »Nekega dne sva s Pakom, ki je moj brat, zaslišala preplah. Nisva vedela, kaj se dogaja, zato ker tega še nisva doživela. Tistikrat je bilo prvokrat, zato sva vprašala najjinega dedka, kaj se dogaja.

Povedal nama je, da naš planet Polinet pada točno v morje pred Havaji. Bila sva edina, ki sva prišla sem. Nekateri so med padanjem umrli, drugi pa so s plovili odleteli neznano kam v vesolje in se najverjetneje izgubili.

Midva sva na srečo preživela pritisk, ker sva si zamašila ušesa in se splazila pod stroj v tovarni. Tja sva hotela odnesti tudi bolnega dedka, a je rekel, naj ga pustiva in si rešiva življenje češ, da njegovo življenje ni koristno.

To v resnici ni bilo res, saj je bil najstarejši in najmodrejši na celem planetu. Vseeno sva ga uspela odvreči v tovarno in mu rešila življenje. Nato sva komaj zbežala. Rešila sva se znanstvenikov, tako da sva se splazila v Julijino torbico, ko sta kramljali. Dedka pa sva skrila,« tako je z solzami v očeh zaključil žalostno zgodbo.

»Kakšen pa je bil pa ta vaš planet? In kam sta skrila dedka?« je po dolgem molku vprašala Anna.

»Naš planet je imel hiše iz steklenic, vozila iz krožnika z raznimi dodatki. Imel je ravno pravšno temperaturo, rdeč pesek, dekleta so imela lase take barve kot žito, oblečena so bila v katero koli krilo, fantje pa so bili taki kot midva, hlače z naramnicami in čeden klobuk, vsi pa imamo imena na P. Kam sva skrila dedka pa vama še ne moreva povedati, mogoče čez nekaj dni, ko vama bova bolj zaupala.

»Zelo nama je žal za to, kar se vama je zgodilo, posebej pa za vajinega dedka,« sta rekli v en glas.

»Edino kar vaju prosiva je, da naju skrijeta pred znanstveniki, ker če naju dobijo, naju bodo dali v laboratorij in naju raziskali, odkrili našo skrivnost in na naju delali preizkuse,« je rekel Pak.

»Kaj pa je vaša skrivnost?« je vprašala Julija.

»Tega žal ne smeva povedati nikomur,« je rekel Pik.

»Nama potem lahko vsaj povesta, kje je ta skrivnost.« je vprašala Anna in s tem vprašanjem dokazala, kako radovedna je.

»V naju, v naših glavah, a če bosta to komu povedali, bosta kaznovani od našega boga Pola,« je rekel Pak.

»Anna zamujava že 20 minut!« je vzkliknila Julija, ko je pogledala na uro. »Oprostita, morava iti,« je rekla Anna, ko je še enkrat preverila uro.

»Kaj pa midva? Naju bodo ujeli znanstveniki?« je zaskrbljeno rekel Pak. »Ne, skočita k meni notri, imam še piškote in lahko jih pojedeta,« je rekla Julija.

»Oprosti sva jih že,« sta rekla zelo ponižno in že smuknila v Julijino torbico. Dekleti sta se le zasmejali in se odpravili na pot domov. Doma so bili starši na njiu jezni, a sta jim obljubili, da se to ne bo ponovilo. Annina mama je dovolila, da Anna prespi pri Juliji in da se dobijo zjutraj na plaži. Zvečer je prišla Julijina mama in jima zaželela lahko noč. »Popoldne gremo v tovarno čokolade, kjer bodo pravi mojstri čokolade in čokolado bosta lahko tudi poskusili in jo odnesli domov. Zjutraj pripravita nahrbtnike, jaz pa vama bom dala pijačo.« je rekla mama, preden je odšla iz sobe.

»Ampak jaz nimam nahrbtnika,« je rekla Anna.

»Ti ga bom jaz posodila.« je rekla Julija in skočila iz postelje, da bi pripravila nahrbtnik.

Ko sta že skoraj zaspali, sta iz torbice skočila Pik in Pak.

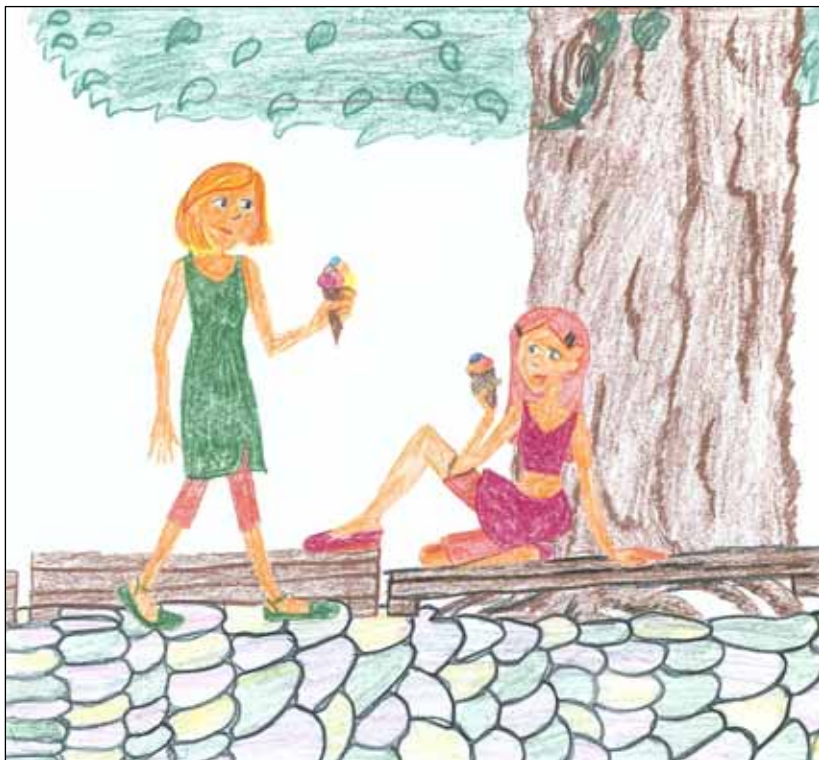
»Gremo res v tovarno čokolade?« sta oba naenkrat zaklicala, da sta dekleti kar skočili pokonci in naenkrat udarili z glavo v strop.

»Ja,« je zaspalo in malce jezno rekla Julija.

»Zdaj pa naju pustita spat,« je rekla Anna in nezemljanska radovedneža sta kmalu zatem zaspala skupaj z Julijo in Anno.

Naslednji dan sta Pik in Pak pokazala Juliji in Anni, kje so ostanki in razbitine njihovega planeta. Ker tam na srečo ni bilo znanstvenikov, so vsi štirje začeli iskati še kaj uporabnega, da bi Pika in Paka peljalo na drug planet, kjer bi spet zaživel njihov narod. Pik in Pak sta našla svoji plišasti živali in svoja radijska oddajnika, s katerima si lahko dobita drugo ladjo.

»No, zdaj pa raje odhitimo spet k staršem, doma pa bomo preizkusili to napravo.« Prav,« je rekla Julija, ki so se ji že cedile sline po sladolednih lučkah, ki so čakale pri njunih starših. Ko so na plaži sedeli in lizali sladki sladoled, sta Anna in Julija opazovali valove, kako so visoko valovali.

» Anna kaj misliš o tem, da bi se šli malo potapljat in iskat školjke?« je vprašala Julija.

»Prav,« ji je malce zaspano odgovorila Anna.

»Imaš potapljaško opremo? Ali si se že kdaj potapljala?« je Anno vprašala Julija.

»Ne, nimam potapljaške opreme, a lahko bi mamo prosila, da mi jo kupi. Glede potapljanja sem se le enkrat potapljala v Portorožu v Sloveniji, kjer sem si potapljaško opremo izposodila,« je veselo odgovorila. Annina mama je Anni kupila potapljaško opremo in dekletoma zaželela lepo potapljanje.

Ko sta se dekleti že nekaj časa potapljali, sta zagledali nekaj metrov stran nekakšno prelepo podvodno palačo, ki sta jo varovala dva resna in odločna tjunlja, ki sta ob rami držala sulici z rdečo pentljo.

Čez kako uro sta se odpravili nazaj na plažo, kjer sta predmeta iz vodne palače skrbno in previdno skrili v svoja nahrbtnika. Nato sta se še malo potapljali samo s potapljaško masko in plavutkami, potem pa so ju starši poklicali ven iz vode. Medtem ko sta se zaviti v brisači sušili na ležalniku in se pogovarjali, kaj bosta počeli naslednji dan, sta si Pik in Pak veselo ogledovala predmeta iz podvodne palače.

»Si slišal za legendo o tej stvari?« je Paka vprašal Pik, ko si je ogledoval Julijin predmet podoben majhnemu meču.

»Ja, menda s tem mečem prideš na otok zakladov,« je rekel Pak.

»Misliš, da je to res?« je vprašal Pak.

»Če ne bi to zatrjevala dedkova usta, potem ne bi verjel, a zdaj verjamem, čeprav na začetku nisem bil, sem se zdaj prepričal,« je odločno zatrdil Pak.

»Si prepričan, da je tak?« je Pik sumljivo vprašal in pogledal malce postrani.

»Da, dedi mi ga je natančno opisal, oče pa narisal,« je še enkrat zatrdil Pak. »Pa bova vseeno vprašala Julijo in Anno, če kaj vesta in kje sta ga dobili?« je vprašal Pik.

»Seveda, zdaj pa zadremajva. Do tovarne čokolad bo še vsaj ena ura,« je rekel Pak in že zadremal.

Ko so se že peljali proti tovarni čokolade, sta deklici opazili, da se zadruga na Julinem nahrbtniku odpira.

Bila sta Pik in Pak, ki še vedela nista, da se že peljejo in sta hotela spet pogledati po plaži, če je tam kakšna školjka za posteljo njunega dedka.

»Kje sta našli tisti meč?« je kar na glas vprašal Pik, saj je bil zelo radoveden, če jih je res doletela taka nepredvidevna sreča.

»Mama oprost, malo čuden glas imam danes,« se je pretvarjala Anna.

»Ne govorita no tako na glas, v avtu smo,« je potihlo šepnila Julija Polinetovcema.

»Kaj pa si govorila o nekem meču?« je rekla Anninina mama.

»Z razredom smo šli zadnji teden šole na razstavo piratov, pa je bil tam zelo star zlat meč. Ta meč pa sva našli midve z Tejo, ko sva šli na stranišče in sva potem poklicali ves razred, da je pogledal najino odkritje,« se je hitro zlagala Julija.

»Zakaj pa mi nisi povedala in tudi na položnici ni bilo napisano, da ste šli v kakšen muzej ali kaj podobnega?« je vprašala Julijina mama in obrnila glavo proti njej.

»Ja, res ti nisem povedala, ker sem bila zaposlena s pisanjem seznama, kaj vse bom vzela na Havaje. Kar se tiče muzeja, pa je bil ogled zastoj,« je hitro pristavila Julija.

Julijina mama je samo prikimala, da razume in se obrnila naprej. Ko so prispeli, sta šli Julija in Anna prvi iz avta, saj so jima lasje stali pokonci, tako sta bili živčni.

Pik in Pak sta pridno sedela v nahrbtniku in mljaskala piškote tako glasno, da sta Julija in Anna pokali od smeha, Anna je morala celo na stranišče.

Ko so končno prišli v tovarno čokolade, so se najprej sprehodili po njej, nato pa odšli k mojstrom čokolade. Videli so velikanske reke čokolade, snežaka iz čokolade, hiške iz čokolade, čisto majčkene in ogromne čokoladne figure, šahovnico in na njej figure vse iz čokolade in na koncu še računalnik, ki je imel same čokoladne igre in si lahko nanj celo igral, na koncu pa si ga pojedel. Tega seveda oni še niso smeli, ker so bili drugi dan še drugi obiskovalci. Tam sta spoznali tudi nekega fanta, ki ju je celo pot zabaval s smešnicami.

Ko sta pri mojstrih naredili čokolado po skrivnem receptu, sta jo pojedli, nato pa sta morali oditi domov, saj se je že večerilo.

Dekleti sta se poslovili od fanta in odšli so v hotel.

»Kaj misliš, ali je bilo v redu, če sva se zlagali o tistem meču?« je preden sta se poslovili zašepetala Julija Anni, ker ji je bilo še vedno tesno pri srcu.

»Seveda je prav, saj sta tako zavarovali naju, meč in najinega dedka,« je rekel Pak, ko je skočil iz torbe.

Juliji je malo odleglo, ko je slišala te besede.

Dekleti sta se poslovili, nato pa odšli v svoje stanovanje.

»Kje sta našli tisti meč?« je zvečer, ko je mama odšla iz Julije sobe, vprašal Pik Julijo.

»Našli sva ga v podvodni votlini nekaj metrov stran od tiste velike skale, na kateri sva odložili nahrbtnika,« je rekla Julija. »Meni je dedek rekel, da te ta meč pripelje na otok zakladov, ki stoji tam, kjer se peljejo jadrnice in so že morski psi. Tam so zakladi, a največ zakladov je okoli tega otoka,« je rekel Pak. Julija se je kar stresla ob besedi morski psi, zato ker se je zelo bala morskih psov saj je, ko je bila majhna, preživela strašno preizkušnjo z morskimi psi.

»Zakaj se pa treseš Julija?« je zaskrbljeno vprašal Pik. »Ko sem bila majhna, smo bili v Avstraliji. Stara sem bila 5 let in sem se že znala sama potapljati. Nabirala sem školjke in jih dajala v mrežasto vrečko. Zraven mene je bila luknja, v kateri je bila prekrasna školjka.

V to luknjo sem šla, in ko sem bila v njej, je mimo mene plaval morski pes. V luknjo na srečo ni mogel, ker je bil prevelik, zato pa je nenehno čakal, da bom priplavala ven. Bil je tako strašen, da sem kar okamenela.

Ko sem se končno zavedala, kje sem, me je po koži oblila mrzlica, čeprav je bila voda topla. Nisem vedela, kaj naj naredim, zato sem samo čakala, ko pa sem videla, da imam kisika samo še za 20 minut, je nekdo skočil v vodo. Bil je neki potapljač, ki mi je šele na kopnem povedal, da lovijo tega belega morskega psa, ki ubil že 4 ljudi.

Kmalu je za njim prišlo še vsaj 20 potapljačev, ki so imeli velikaaaaansko mrežo. Z nekaj spretnimi gibi so krvoločnega mesojedca, ki so se mu svetlikale oči od požrešnosti, spravili v mrežo,

trije potapljači pa so me vzdignili vso drhtečo na jahto ter me odpeljali na plažo k očku in mami. Morskega psa so odpeljali v velik akvarij v živalskem vrtu, da bi si ga lahko kdo ogledal in da ne bi več moril ljudi. Zato se še zdaj zelo bojim morskih psov.

»Brrrrrr, kako grozno,« je rekel Pik.

»Oprosti, ker izdajam skrivnosti, a tvojo mamo sem slišal govoriti z nekom, ki bi te odpeljal v šolo za premagovanje strahu pred morskimi psi,« je pomislil Pak.

»To naj bi pomenilo, da se ne bi več bala morskih psov. To bi bilo super, a le kaj bomo počeli. Plavali z morskimi psi?« je vprašala Julija.

»Ne vem, mogoče pa,« je zazehal Pak.

Julija je razumela, kaj hočeta, in pri mali blazini, na katerem je spal njen plišasti kuža, je dvignila odejo in vzela kužka k sebi, da bi imela Pak in Pik dovolj prostora.

Oba sta zlezla na blazino, se pokrila z odejo in v trenutku zaspala.

Naslednjih pet dni je zelo hitro minilo, saj sta dekletki vse dni plavali, jedli sladoled in kuhano koruzo s soljo ter se smejali.

Sedmi dan pa je Julijina mama hčerki povedala, da bo šla za tri dni v šolo za premagovanje strahu pred morskimi psi.

Povedala ji je tudi, da bo na jahti z najboljšo potapljaško opremo in da lahko s seboj vzame le nahrbtnik s stvarmi, hrano pa bo dobila tam.

»Prvi dan bom s tabo in Anna tudi.

Ostala dva dneva pa boš z potapljači. Boš videla, kako zabavno bo. A ne sprašuj, kaj boš počela, ker tudi jaz ne vem. Žiga, vodja skupine, ki šteje 6 članov, ti bo povedal vse in te soočil s to težavo, ki jo je moral v mladosti tudi sam prestati, zato se lahko na njega tudi zaneseš.

»Mama, strah me je morskih psov. Kaj naj storim, če bomo plavali z njimi?« je zaskrbljeno rekla Julija.

»Vse ti bo pojasnil Žiga,« je brez skrbi rekla njena mama.

Tako sta končali pogovor, saj je mama začela delati solato za kosilo.

»Kaj naj storim, tako zelo zelo me je strah, najbolje je, da se res pogovorim s tem Žigom, da mi pojasni česa se sploh bojim. Morda se bojim zob, ki so tako ostrí,« je razmišljala Julija.

Naslednjega dne je Julija v nahrbtnik zložila brisačo, kopalke, mp3 z umirjeno glasbo, če bi se morala sprostiti, malo sladkarij za energijo in sendvič.

Nato so se odpravili na plažo, kjer jih je že čakala jahta.

Ko so se potapljači pogovarjali z Julijino mamo, je Julija zašepetala Anni. »Anna, kaj če bi ti prosila, da bi bili skupaj, da bi imela vsaj enega, ki ga poznam in lahko bi odkrili tisti otok zakladov, o katerem je govoril Pak. Rekel je, da je z mojim mečem mogoče priti do tega otoka, na katerem je polno zakladov. Največ zakladov pa je v vodi okoli otoka,« je željna dogodivščin rekla Julija.

»Hm, zelo zanimivo, toda ti se bojiš morskih psov. Najbolje bo, da strah premagaš, nato pa si bomo sposodili jadrnico ali jahto in odšli razvozlat to skrivnost.

Rada bi šla s teboj, a mi potapljači najverjetneje ne bodo dovolili zato, ker moraš o vsem dobro premisliti in biti skoncentrirana, da boš premagala strah pred morskimi psi,« je rekla Anna.

»V redu, a vseeno vprašaj, prav?« je silila Julija v Anno.

»Prav,« ji je čez nekaj časa odgovorila Anna.

Potapljač Žiga je bil rjavolas, imel je sinje modre oči, star okoli 39 let, zelo prijazen in že na obrazu se mu je poznalo, da ljubi morje.

»Kako si Julija, če ti je tako ime, kakor sem slišal?« je rekel Žiga

»Da, ime mi je Julija in ti si Žiga, kajne?« je vprašala Julija.

»Da. Bi stopila malo v moj kabinet, da se pogovoriva, kaj boš delala, kakšni so morski psi in še kaj o tem?« je prijazno povabil Julijo v svoj kabinet.

»Da lahko. Ali gre lahko tudi Anna zraven?« je vprašala in potisnila Anno naprej.

»Seveda gre lahko. Pridita,« je rekel in že odprl vrata in zaklical kapitanu, da lahko odplujejo do prve točke, kjer bodo pristali.

Žigov kabinet je bil pospravljen. V njem je bil stol, majhna mizica, več omar, nočna omarica, kavč in postelja. Vse je bilo modro in dobro pritrjeno na tla. V kotu je bilo veliko okno, na katerem so se prikazovale ribe, ki so plavale po morju, nad posteljo je bila pritrjena omara, ki je imela steklena vrata.

»Notri spravljam dnevnike in školjke, ki so pritrjeni na polico, da se ne premikajo, ko jahta pluje,« je pojasnil Žiga, ko je videl, kako očarano strmita vanjo.

Usedel se je na stol in jima pokazal, kam naj sedeta.

Ko sta sedli na kavč, je začel: »Na prvi točki boš na obali v plitvi vodi, kjer so majčkeni, prav lepi morski psi. Na drugi točki boš plavala z morskimi psi, ki so taki kot velik morski list. Na tretji točki boš plavala v skupini s šestimi morskimi psi, ki so veliki kot odrasel človek. Ne skrbi, za varnost boš imela v roki posebno palico in še potapljači te bodo varovali,« je rekel in ji podal lahko, srebrno, kovinsko palico, ki se je zasvetlikala, če si jo premikal.

»Te palice se bojijo,« je rekel Žiga.

»Prav,« je z večjim pogumom rekla Julija.

Tako je Julija tri dni srečevala morske pse in njen strah je bil vedno manjši. »Mama zdaj vem, da so morski psi lepe živali in da se mi jih ni treba bati!« je zaklicala, ko je skočila mami v objem.

»No super, ravno danes me je Anna prosila, da bi najeli majhno jahto za križarjenje, kjer bodo tudi morski psi. Zato smo jo tudi najeli, a le vidve bosta šli. Naučili vaju bodo voziti in ustaviti jahto,« je kar zapiskala Julijina mama, saj jo je njena hči tako močno stisnila.

»Potem pa gresta drugi dan v največje mesto na Havajih v Honolulu,« je rekla Annina mama.

»Tam smo najeli hotel s tremi zvezdicami,« je rekel Annin očka. »In tam bo tudi Slovenec po imenu Jonas, ki bo pazil na vaju, vama razkazal hotel, vaju zjutraj zbudil in vaju popeljal po otoku. Tam bosta dva dni,« je še dodal Julijin oče. Julija je

hvaležno pogledala Anno, ona pa ji je le pomežiknila in se zahihitala.

»Kaj se pa smejita? Ali sta zadovoljni?« je vprašal Julijin očka.

»Kdaj pa greva?« je zanimalo Julijo.

»Jutri.« je odgovorila njena mama.

»Žel!« sta zaklicali od presenečenja.

»Da!« so jima starši zaklicali nazaj.

Nekaj časa so bili tiho, potem pa so bruhnili v smeh.

»Gremo na večerjo v gostilno?« je v eni sapi rekla Annina mama.

»Da,« sta rekli Anna in Julija med smehom.

Ko so hodili proti gostilni, sta iz Annine torbice prilezla Pik in Pak.

»Kako si se imela? Kaj ste počeli? Ali si plavala z orjaki?

Greva lahko zraven na vajine počitnice? Kako je ime potapljačem?

Kakšna je bila hrana?» so iz njiju vrela vprašanja.

»Vse vama povem kasneje,« je zašepetala Anna.

»Mama, ali lahko Anna danes spi pri meni?» je vprašala Julija, ko so šli mimo češnje z bujnim zelenjem.

»Seveda. A le če to dovoli Annina mama,« je rekla mama in pogledala Annino mamo. Annina mama je le prikimala.

Ko so prišli, so se usedli in naročili dve veliki pici.

Anna je Polinetovcema potihoma dajala koščke pice in se pogovarjala z Julijo, kako ji je bilo. Nezemljana sta glodala pico in poslušala Anno in Julijo. »Ham ham mljask mljask mljask,« je hrustljala pica med zobmi lačnega Pika in Paka.

»Misliš, da bova smela na potovanje?» je vprašal Pik.

»Ja, saj sva njuna prijatelja,« je rekel Pak in že znova z užitkom zagrizel v pico. Pik se je zato umiril, vzel drugi kos pice in se zleknil na Annin robček.

»Ali niso te počitnice zanimive? Zdaj bova imeli še ene počitnice.

Hudo!« je rekla Julija, ko sta zvečer pripravljali nahrbtnik. »Ja, res je, nisem še imela takšnih počitnic,« je zavzdihnila Anna, ko je v nahrbtnik dala še zadnjo majico.

»Komaj čakam, da bova videli Honolulu,« je rekla Julija.

»Ali ni to malo smešno ime?» je vprašala Anna.

»Ja res je. Mogoče je tudi mesto tako,« je razmišljala Julija.

»Najbolje bo, da zaspiva, da bova zjutraj lažje vstali, saj bova imeli pred sabo dolg dan,« je rekla Anna.

»Ja prav imaš, hitreje ko vstaneš, daljši je dan,« je modrovala Julija. Dekleti sta se zavili v odeji in sladko zaspali.

Naslednjega dne sta res vstali zelo zgodaj, ko so njuni starši še spali.

Naredili sta zajtrk, da bi jih presenetili.

»No, kdo pa danes pripravlja zajtrk?» se je pošalila mama, ko je videla deklici pripravljati mizo.

»Midve,« ji je nasmejanega obraza rekla Julija.

Tako so skupaj pripravile mizo.

»Danes sta pa zgodaj pokonci,« je rekel Julijin presenečeni oče, ko je prišel v kuhinjo.

Tako so pojedli in odšli na jahto, ki je bila zasidrana v pristanišču.

Ko so prišli do jahte, so jima razložili, kako premikati krmilo in kje je slika, po kateri bodo spremljali jahto. Ko sta mahali staršem, je Julija rekla: »Končno bova odkrili ta otok zakladov.«

»Ja točno tako, odkrili bova otok,« ji je pritrdila Anna.

Anna je vozila ladjo, Julija pa je poležavala na soncu in nato sta se zamenjali. Njune stvari so ležale v kabini, kjer se je obračalo krmilo.

»No zdaj pa ko ni nikogar, lahko vprašava Pika in Paka, kje je ta zaklad,« je rekla Julija, ki jo je že pošteno mučila radovednost.

Anna je zasidrila jahto in se odpravila k nahrbtniku, katerega sta preuredili, da je bil domek Piku in Paku.

Ko sta ga našli, sta ga odprli in zagledali tri Polinetovce.

»To je najin dedek,« sta v en glas rekla in pokazala na Nezemljana, starega kot Zemlja, ki je imel sivo-belo brado, slamnik, hlače z naramnicami, ki so bile zlate in belo bombažno majico brez rokavov. Pik in Pak sta se smeje ponosno držala.

Anna in Julija sta samo strmeli in molčali.

»Bosta kaj rekli?« je ves nasmejan rekel Pik.

Julija je samo odprla usta in jih nato spet zaprla, Anna pa je rekla:

»Aha, to je vajin dedek,« in še zmeraj nepremično zrla v dedka.

»Skrila sva ga v mišjo luknjo, kjer ga je miška Tačka prav lepo sprejela,« je rekel Pak.

»Se vi razumete z mišmi?« je vprašala Julija.

»Saj se vsi lahko,« je rekel Pik.

»Kje pa je zdaj tista miš?« je vprašala Anna.

»Na plaži ima prav lep prostor za sončenje, kjer se največkrat zadržuje. Zato je zagotovo tam,« je rekel Pik.

»Prav. Zdaj bi pa vprašala, kje je tisti otok zakladov, ki ste ga omenjali in kaj moram narediti z mečem, da pridemo tja?« je vprašala Julija.

Pak in Pik sta dedka polegla na mehko odejo in ga vprašala, kaj morajo narediti.

»Samo položite ga na palico, ne ga zapičiti, saj se bo poškodoval in ne bo več uporaben.

Ko ga boste položili, se bo začel vrteti in tja, kamor se bo usmeril, bo otok in v tisto smer potem vozita.

Če bosta vozili v napačno smer, se bo spet začel vrteti in vama spet pokazal pravo smer. Bolj ko bosta blizu največ je skrinje z zakladom, bolj bo meč postajal rdeč, vendar se ne bojta, ne bo zagorel in se spremenil v pepel,« tako je z globokim, tihim glasom povedal Pakov in Pikov dedek.

Anna je položila meč na palico, ki je ležala kot pripravljena v kotu, Julija pa je odšla v kabino.

Takoj po tem, ko je Anna položila meč na palico, se je ta začel vrteti, palica pa je žvrgolela, da je šlo skozi ušesa.

»Zakaj pa smo morali dati ravno palico?« je vprašala Anna, ki ji je žvrgolenje vrteče se palice šlo že pošteno na živce.

»Zato, ker druge stvari ne bi zdržale pritiska, ki tukaj s prostim očesom ni viden,« je zaklical dedek skozi žvrgolenje.

Ko se je meč nehal vrteti, so sledili njegovi konici in ugibali, kdaj bodo zagledali kopno.

»Te kdaj zaskrbi, da bi se jahta prevrnila?« je vprašala Anna.

»Ne. Zakaj?« je malo začudeno rekla Julija.

Anna ni rekla ničesar.

»Pa saj se jahta ne more prevrniti,« je rekla Julija in Anni je malce odleglo, saj se je zelo bala tega, da bi se prevrnili.

»Pa saj ne boš še ti odšla v šolo za premagovanje strahu pred zibanjem ladje,« se je zahihitala Julija. Anna pa se je le obrnila stran.

»Saj sem se samo hecala, no,« ji je rekla Julija.

Tako sta končali pogovor, saj sta Pik in Pak zaklicala:

»Kopno!«

Julija je zasidrila jahto in skočila na plažo.

»Končno, še pet ur časa imava, in to je res veliko,« je zaklicala Julija Anni. »Ampak vseeno bo bolje, da takoj začneva, saj bova potem lahko še malo plavali in nabirali školjke,« je rekla Anna.

Julija je svojo podvodno uro naravnala na zvonjenje čez 4 ure in 45 minut in se oblekla v potapljaško obleko.

Ko sta bili obe pripravljene, sta skočili v vodo, seveda obvezno s palico za odganjanje morskih psov.

Pod vodo sta najprej preiskali dno, ki na njuno veliko presenečenje ni bilo prav posebno globoko. Ocenili sta ga na približno osem metrov.

Potem pa sta se lotili še razpok med skalami in našli zlat križ, vrečo zlatnikov, zaboj z zlatniki in verižicami ter še druge zlate reči.

Vse to sta skrbno skrili v jahto ter Piku in Paku naročili, naj pazita na zaklad. Potem sta odšli preiskat še ostalo dno. Našli sta še ingote, to je zlato v palicah, zlato verižico z modrim svetlim srcem in prav tako zapestnico.

Ko sta se vrnila na jahto, sta pospravila ostalo zlato in zraven Paka, ki se mu je rdeče svetlikal prst, ter Pika, ki se mu je rumeno svetlikal prst. Zraven njiju pa je ležal zvezan moški.

V grozi je Julija jeclanje vprašala Paka: »K-k-kaj je p-p-pa to?»

»Polinetovci imamo v prstu rdečo ali rumeno tekočino, ki se na površju spremeni v laser ali vrv, s katero se branimo in le znanstveniki imajo zaščito proti temu,« je razložil Pak.

»P-p-pa zak-k-kaj sta t-t-tega mošk-k-kega zvez-z-zala?» je z grozo rekla Anna.

»Zato, ker naju je hotel ubiti in odnesti zlato.« je rekel Pik.

»Saj naju lahko obtožijo ugrabitve!« je z grozo rekla Anna.

»Ne, ne bodo,« je rekel Pik in Paku nekaj pomignil.

Prijel je moškega za noge, Pik pa za ramena in moškega sta zalučala tako daleč, da je priletel na čisto majčken otok s palmo.

»Tako. Zdaj se ne bo spominjal tega in še za ugrabitve nas ne bodo obtožili,« je rekel Pak in si pomel dlani.

Anni in Juliji je odleglo. Ker so imeli še nekaj časa, so se še malo potapljali in se sončili.

Ko je zapiskala Julijina ura, so se odeli v brisače, vozili naprej ter pospravili meč, ki je bil ob največji skrinji zaklada, kot je rekel Pakov in Pikov ded, žareče rdeč.

Tako so po petih urah prišli v pristanišče, kjer jih je že čakal Jonas.

»Dober večer,« je spoštljivo pozdravil.

»Danes bosta šli pogledat muzej, nato pa odšli na večerjo v restavracijo.« »Prav?« je še dodal.

»Super!« sta zaklicali, saj sta oboževali muzeje.

Tako so odšli, čeprav sta bili Anna in Julija utrujeni, z veseljem v muzej, kjer so si ogledali piratske reči in spoznali zgodovino piratov. Zvečer sta jedli najbolj okusne lignje in pili pomarančni sok.

Ko je bil že čas za v posteljo, jima je Jonas povedal, da bodo odšli naslednji dan v živalski vrt in na razstavo, na kateri bodo razstavljali največji zbirateljki značk in frnikol. Nato je odšel.

»Ti je tale Jonas všeč? Meni je, saj naju pelje v najboljše predele tega mesta,« je izrazila svoje mnenje Julija.

»Ja, res je kar v redu,« je rekla Anna.

»Jutri ga lahko vprašava, kam gremo pojutrišnjem in še naslednji dan. To me zelo zanima,« je rekla Julija.

»Mene tudi,« ji je pritrdila Anna.

»Lahko pa bi šli v cirkus, če jih imajo.« je rekla Julija in že potonila v globok spanec.

»No tudi prav, se pa še jaz odpravim spat, saj sva zelo utrujeni od potovanja,« je zazehala Anna.

»Ja res je bil dolg naporen dan,« je v spanju zamomljala Julija. Medtem sta v barki ležala Pik in Pak ter štela zvezde.

Pak je iz svojega nahrbtnika, ki mu ga je sešila Julija povlekel radijski oddajnik in poskušal poklicati drugo ladjo. Kar naenkrat se mu je oglasila neka Polinetijka in rekla:

»Tu ladja 409 pod vodstvom Pike. Kdo kliče?«

»Midva Pik in Pak imava radijska oddajnika in sva v rokah dveh dobrih deklic, ki naju skrivata je rekel Pak.

»Vidva nagajivca! Bodita previdna z deklicama. Kje pa sta?« je rekla Pika.

»Na jahti v pristanišču v Honoluluju. Imava hrano in tudi dedka,« je rekel Pak.

»Ali lahko pridemo k vama, smo lačni in ravno v okolici Honoluluja,« je rekla ženska.

»Seveda lahko pridete! Tu sva sama in imava hrane na pretek,« je rekel Pak.

»Hvala pridemo in se snidemo,« je rekla.

»In še druge pokličite,« je rekel Pak, preden je Pika ugasnila svoj oddajnik.

»Tako, opravljeno, zdaj bova imela družbo, hrano in dom. Kako lepo je lahko življenje na Zemlji,« je rekel Pak.

Drugi dan sta se Anna in Julija počasi prebujali, zato ju je Jonas polil z vodo.

»Aaaaaaaaaaaaa!« sta zaklicali in planili pokonci.

»Nista se hoteli zbuditi, pa sem vaju polil z vodo,« je rekel v smehu.

»To mi je storil moj oče, ko sem bil majhen,« je še dodal, nato pa zamenjal posteljino ter nadaljeval:

»Preoblecita se, nato pa pojdita po treh stopniščih navzdol in zavijta na desno. Tam je jedilnica. Jaz bom stal zraven mize in vama predstavil kuharje in povedal, kje bosta lahko dobili hrano in pribor,« je še dodal in odšel.

»Ha ha ha, tale je pa smešen!« se je smejala Julija.

»Ha ha ha,« sta se kar smejala in smejala, potem pa se končno oblekli in odšli na zajtrk. Tam je bilo vse tako, kot je rekel Jonas in hrana je bila odlična.

Nato so odšli živalski vrt, kjer sta videli opice, kače, papige, morske zvezde, rakovice, hobotnice, delfine, zlate korale, barakudo, meduze, morske pse, morske liste in morske konjičke. Potem so šli v hotel na kosilo in potem še na razstavo, kjer si je vsaka kupila frnikolo in značko.

Nato ju je Jonas peljal na plažo v bližini hotela ter jima postavil šotor. Ko sta gledali sončni zahod, sta risali po pesku.

»Kaj ni lepo in še pravi pravcati piknik imava.« je rekla Julija.
»Ja prav imaš, zelo lepo je gledati sončni zahod, vonjati svež morski zrak ter risati po pesku,« je pritrdila Anna.

Odpravili sta se spat.

»Le kaj počneta Pik in Pak?« se je potihem spraševala Julija.

»Kaj ko bi ju šli pogledat?« je na glas vprašala Julija.

»Ja lahko. Vzemiva s sabo svetilko, ker je že temno.« je rekla Anna. Tako sta se odpravili do pristanišča, ki je bilo nekaj metrov stran od njunega šotora.

Na njuni jahti sta zagledali kakšnih 20 Polinetovcev, ki so plesali. Najprej sta obstali, nato pa dali roke v bok ter Pika in Paka malo postrani pogledali.

Onadva sta ponižno in vprašajoče pogledala ter se hitro skrila. Anna in Julija pa sta ju poiskali ter jima rekli:

»Kaj se je pa zgodilo? In zakaj je tu toliko Polinetovcev?« je prva vprašala Julija.

»Nič, samo malo sva se dolgočasila, pa sva si poiskala družbo z radijskim oddajnikom,« je pojasnil Pik.

»Prav pustili vam bova zabavo. Šli bova nazaj, a ne uničite nam ladje. Prav?« je rekla Julija.

»Prav.« je rekel Pik.

»Adijo!« je še zaklicala Julija, preden sta odšli.

Nato sta se res odpravili spat in sanjali sta, kaj vse bosta še videli.

Drugi dan so šli v cirkus in na najvišjo zgradbo v mestu.

Zadnji dan pa so potovali po mestu, si kupovali spominke ter spoznavali razne zanimivosti. Zvečer so imeli ples, na katerem sta spoznali dva očarljiva dečka, ki sta bila malo starejša od njiju. Z njima sta plesali in se pogovarjali. Julija se je zaljubila v Diega, Anna pa v Rodriga. Na koncu so si izmenjali elektronske naslove in telefonske številke.

Preden sta odšli na jahto, sta se poslovili od kuharjev, Jonasa, Diega, Rodriga ter od ostalih spoznanih ljudi.

Ko sta tako pluli po morju, sta k njima prišla Pik in Pak.

»Oprostita, ampak midva sva se odločila, da greva s svojimi sorodniki v veselje poiskat nov dom,« je žalostno s solznimi očmi povedal Pik.

»Zelo vaju bova pogrešali,« je rekla Julija in z Anno sta objeli Polinetovca.

»Izvolita. Dam vama prstan, da se me bosta spominjala,« je rekla Anna.

»Jaz pa vama dam svojo zapestnico,« je rekla Julija.

»Adijo!« sta jima zaklicali v slovo ter se s solznimi očmi podali v kabino, da bi krmarili naprej.

Presenetila ju je nevihta. Jahto je premetavalo, Anna in Julija sta vse spravili v kabino ter poskušali preživeti neurje.

Ko ga je bilo konec, sta si oddahnili, zasijalo je sonce in v daljavi sta že videli kopno.

»Mami! Ati!« sta klicali, ko sta tekli proti staršem.

»Našli smo zlato,« je zašepetala Julija mami.

Vreče z zlatom so potihlo, da jih ne bi kdo zalotil, odnesli v avto. Tam so bile že stvari, ki so čakale, da jih odpeljejo domov.

Za slovo so si zraven avta na travi naredili piknik.

Dekleti sta se igrali, starši pa so klepetali. Zmenili so se, da se še kdaj obiščejo in ohranijo stike preko elektronske pošte.

»Zelo te bom pogrešala,« je rekla Julija Anni.

»Jaz tudi tebe,« je rekla Anna in skočili sta si v objem, »a saj se bova še videli, vsaj med počitnicami. Enkrat bom jaz prišla k tebi, drugič pa ti k meni.«

»Prav imaš,« je pritrdila Julija.

»Adijo,« je rekla Anna.

»Adijo,« je rekla Julija.

Tako sta se poslovili.

»Pa saj naju čakajo še nove dogodivščine,« je v avtu, preden je zaspala, rekla Julija.

POČITNICE NA HAVAJIH

Avtorica: Ariana Rozman

Ilustratorji: Said Miskić, Ariana Rozman,
Neža Vombergar in Eva Zagoričnik

OSNOVNA ŠOLA
FRANCETA PREŠERNA KRANJ
KIDRIČEVA 49, 4000 KRANJ

Junij 2008